

15 Σεπτεμβρίου, 1989

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ,

Αιτητής,

γ.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 915/88)

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εμπιστευτικές εκθέσεις — Η Εγκύκλιος 491 για την
σύνταξη των — Παράβαση εγκυκλίου — Συνέπεια — Ανάλυση νομολογίας
— Παρατυπία στη σύνταξη εμπιστευτικής εκθέσεως — Το ερώτημα είναι αν
η παρατυπία επηρέασε το περιεχόμενο της επίδικης απόφασης — Αν ναι, η
5 πρόξη ανυρρώνεται, αν όχι, η παρατυπία δεν αποτελεί λόγον ανυρώσεως.

— Η Ε.Δ.Υ. απεφάσισε να μην λάβει υπόψη τις αλλαγές, που ο προσυ-
πογράφων λειτουργός είχε επιφέρει σε αριθμό εκθέσεων κατά τρόπο
μη συνάδοντα με την διαδικασία της εγκυκλίου 491. Ο Αιτών υπεστήρι-
ξε ότι από την ώρα, που είχε διαπιστωθεί η παρατυπία η Ε.Δ.Υ. έπρεπε
10 να αγνοήσει τις εκθέσεις καθ' ολοκληρίαν και όχι να στηριχθεί στην βαθ-
μολογία, που έδωσε ο αξιολογών λειτουργός.

Το Ανώτατο Δικαστήριο διεπίστωσε ότι και να ενεργούσε η Ε.Δ.Υ.
15 με τον τρόπο, που υποδείκνυε ο Αιτών, η γενική εικόνα για τον
Αιτούντα και το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν θα άλλαζε. Με βάση την
διαπίστωση αυτή και την αρχή ότι παρατυπία, που δεν επηρέασε το
περιεχόμενο της επίδικης απόφασης δεν οδηγεί σε ακύρωση, το
Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την Αίτηση Ανυρώσεως.

Η Αίτηση Ανυρώσεως απορρίπτε-
ται. Ουδεμία διαταγή για έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

<i>Καρπασίτης ν. Δημοκρατίας (1986) 3 Α.Α.Δ. 1617,</i>	
<i>Σάββα και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1988) 3 Α.Α.Δ. 160,</i>	5
<i>Αγρότης ν. Αρχής Ηλεκτρισμού (1981) 3 Α.Α.Δ. 503,</i>	
<i>Σεκκίδη ν. Δημοκρατίας (1988) 3 Α.Α.Δ. 2136,</i>	10
<i>Louca ν. Savva and Others and The Public Service Commission and Others (1989) 3 C.L.R. 672,</i>	
<i>Αργυρίδης ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 380,</i>	15
<i>Theoklitou and Another ν. Republic (1988) 3 C.L.R. 1271,</i>	
<i>Λάρκος κ.α. ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 804,</i>	
<i>Φραγκουλλίδης κ.α. ν. Ε.Δ.Υ. (1985) 3 Α.Α.Δ. 1680,</i>	20
<i>Δημοκρατία ν. Ξιναφή (1985) 3 Α.Α.Δ. 1922,</i>	
<i>Παπαλεοντίου ν. Δημοκρατίας (1987) 3 Α.Α.Δ. 211,</i>	25
<i>Γεωργίου ν. Δημοκρατίας (1976) 3 Α.Α.Δ. 74,</i>	
<i>Χατζηιωάννου ν. Δημοκρατίας (1983) 3 Α.Α.Δ. 1041,</i>	
<i>Λάρκος ν. Δημοκρατίας (1982) 3 Α.Α.Δ. 513,</i>	30
<i>Καραγιώργης ν. Ρ.Ι.Κ. (1985) 3 Α.Α.Δ. 378,</i>	
<i>Γεωργιάδης κ.α. ν. Δημοκρατίας (1967) 3 Α.Α.Δ. 653,</i>	35
<i>Κυριάκου ν. Δημοκρατίας (1975) 3 Α.Α.Δ. 37,</i>	
<i>Χατζησάββα ν. Δημοκρατίας (1982) 3 Α.Α.Δ. 76,</i>	
Προσφυγή.	40
Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής	

Δημόσιας Υπηρεσίας με την οποία το ενδιαφερόμενο μέρος προάχθηκε στη θέση Ελεγκτή στην Ελεγκτική Υπηρεσία αναδρομικά από 15.6.1986 αντί του αιτητή.

5 Κ. Κούσιος, για τον Αιτητή.

Α. Παπασάββας, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

10 ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Το επίδικο θέμα στην προσφυγή αυτή είναι η εγκυρότητα της απόφασης της Ε.Δ.Υ. ημερ. 16.9.88, η οποία δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας αρ. 2349 και με την οποία προάχθηκε στη μόνιμη θέση Ελεγκτή στην Ελεγκτική
15 Υπηρεσία, αναδρομικά από 15.2.86, το ενδιαφερόμενο μέρος Γεώργιος Ασσιώτης, αντί του αιτητή.

Ο αιτητής, προσβάλλοντας την επίδικη απόφαση, επικαλείται τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

20

(1) Οι καθ' ων η αίτηση δεν έλαβαν υπόψη και/ή δεν αξιολόγησαν ορθά τα υπό του νόμου και/ή της νομολογίας καθοριζόμενα κριτήρια προαγωγής και/ή επιλογής του καταλληλότερου υποψηφίου.

25

(2) Με την προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέρους αντί του αιτητή, οι καθ' ων η αίτηση έκαναν κακή χρήση της διακριτικής τους εξουσίας.

30

(3) Η απόφαση των καθ' ων η αίτηση ελήφθη κατά παράβαση των διατάξεων του Συντάγματος και των βασικών αρχών του Διοικητικού δικαίου.

35

(4) Η απόφαση είναι ανατιολόγητη ή στερείται της δέουσας αιτιολογίας.

Γεγονότα:

40

Αιτητής και ενδιαφερόμενο μέρος είχαν προαχθεί στις θέσεις Ελεγκτή-Ελεγκτική Υπηρεσία - με απόφαση της Ε.Δ.Υ., ημερ. 26.9.85, αναδρομικά από 15.10.85. Οι προαγωγές αυτές ακυρώθηκαν με απόφαση του Δικαστηρίου, ημερ. 26.9.85, και

έτσι η Ε.Δ.Υ. σε συνεδρίασή της με ημερ. 10.8.87, επανεξέτασε το θέμα της πλήρωσης των δυο κενών θέσεων. Η Επιτροπή, αφού άκουσε τις απόψεις και συστάσεις του Γενικού Ελεγκτή, ο οποίος σύστησε τόσο τον αιτητή, όσο και το ενδιαφερόμενο μέρος, αποφάσισε να προάξει από 15.10.85 δύο άλλους υποψηφίους, τον Παλάτο και Μαυροματιά. (Παράρτημα 1 της ένστασης). 5

Επειδή ο Κώστας Παλάτος είχε προαχθεί με προγενέστερη απόφαση της Ε.Δ.Υ. σε άλλη ίδια θέση, από 15.2.86 (Παράρτημα 2, θέμα 4), η θέση αυτή, ύστερα από την πιο πάνω αναδρομική προαγωγή του, παρέμεινε κενή. Έτσι η Ε.Δ.Υ. στη συνεδρίασή της με ημερ. 28.9.87 (Παράρτημα 2 της ένστασης), αποφάσισε να ληφθούν υπόψη κατά την επανεξέταση για πλήρωσή της, επιπρόσθετα με τους υποψηφίους που είχαν ληφθεί υπόψη κατά την αρχική εξέταση του θέματος, ο αιτητής και το ενδιαφερόμενο μέρος, που τότε δεν είχαν ληφθεί υπόψη γιατί ήδη είχαν προαχθεί σε άλλη ίδια θέση, η προαγωγή τους όμως ακυρώθηκε από το Ανώτατο δικαστήριο. 10

Η Επιτροπή, επανεξετάζοντας το θέμα στη συνεδρίασή της με ημερ. 11.7.88 (Παράρτημα 3 της ένστασης), ασχολήθηκε κατ' αρχή με τις εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων και αποφάσισε να αγνοήσει εντελώς τις αναιτιολόγητες τροποποιήσεις που έγιναν από τους Προσυπογράφοντες Λειτουργούς στις εμπιστευτικές εκθέσεις του αιτητή για τα έτη 1981, 1982, 1983 και 1984 και του ενδιαφερόμενου μέρους για τα έτη 1980, 1981, 1982, 1983 και 1984, καθώς και δύο άλλων υποψηφίων. 15

Στη συνέχεια η Επιτροπή άκουσε τη σύσταση του Γενικού ελεγκτή, η οποία αναγόταν στο καθεστώς που ίσχυε κατά τον ουσιαώδη χρόνο. Ο γενικός Ελεγκτής ανέφερε τα εξής: "Λαμβάνοντας υπόψη την αξία, τα προσόντα και την αρχαιότητα, συστήνω το Γεώργιο Ασιώτη." 20

Στη συνέχεια η Ε.Δ.Υ. ασχολήθηκε με την αξιολόγηση και σύγκριση των υποψηφίων με βάση όλα τα ενώπιόν της στοιχεία που ανάγονταν στον ουσιαώδη χρόνο. Ενδεικτικά, στα πρακτικά της συνεδρίασης αναφέρονται οι εκθέσεις των υποψηφίων για τα έτη 1979-1985. Για τον αιτητή και το ενδιαφερόμενο μέρος αναφέρονται τα εξής: 25

1. Στυλιανού Ανδρέας Μ.: 1979 "Λ.Κ." (3- 9-0)
 1980 "Λ.Κ." (0- 9-3)
 1981 "Λ.Κ." (3- 9-0)
 1982 "Λ.Κ." (3- 9-0)
 5 1983 "Λ.Κ." (2-10-0)
 1984 "Λ.Κ." (4- 8-0)
 1985 "Λ.Κ." (6- 6-0)
2. Ασιώτης Γεώργιος Α.: 1979 "Λ.Κ." (4- 8-0)
 1980 "Λ.Κ." (6- 6-0)
 10 1981 "Λ.Κ." (6- 6-0)
 1982 "Λ.Κ." (7- 5-0)
 1983 "Λ.Κ." (7- 5-0)
 1984 "Λ.Κ." (6- 6-0)
 15 1985 "Λ.Κ." (5- 7-0)

20 Ακολούθως η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ενώπιόν της στοιχεία, αξία, προσόντα, αρχαιότητα, σύσταση, επέλεξε για προαγωγή το ενδιαφερόμενο μέρος Γεώργιο Ασιώτη, αναφέροντας τα εξής στην επίδικη απόφαση:

25 "Η Επιτροπή απόδωσε επίσης τη δέουσα σημασία στα προσόντα και την αρχαιότητα των υποψηφίων, σύμφωνα με την οποία αυτοί κατατάσσονται ως εξής: Ανδρέας Στυλιανού, Γεώργιος Ασιώτης, Νίκος Ονουφρίου και Σωτήριος Κάρουλας.

30 Η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ενώπιόν της ουσιώδη στοιχεία που ανάγονται στον ουσιώδη χρόνο, έκρινε με βάση τα καθιερωμένα κριτήρια στο σύνολό τους (αξία, προσόντα, αρχαιότητα) ότι ο Γεώργιος ΑΣΣΙΩΤΗΣ, ο οποίος συστήθηκε από το Διευθυντή, υπερέχει των άλλων υποψηφίων και αποφάσισε να τον προαγάγει σαν τον πιο κατάλληλο στη μόνιμη θέση (Τακτ. Προύπ.) θέση Ελεγκτή, Ελεγκτική Υπηρεσία, αναδρομικά από 15.2.86."

35 Νομικοί Ισχυρισμοί.

40 Στη γραπτή τους αγόρευση οι δικηγόροι του αιτητή ισχυρίζονται πως η καθ'ης η αίτηση Επιτροπή έλαβε την υπό κρίση απόφαση στηριζόμενη επί ελλειπών στοιχείων, καθότι δεν έλαβε υπόψη της τις απόψεις και αξιολογήσεις του Προσυπογράφοντος Λειτουργού στις ετήσιες εμπιστευτικές

εκθέσεις και/ή στηρίχθηκε σε μη πλήρεις και/ή μη έγκυρες εμπιστευτικές εκθέσεις. Ακολούθως, αναφέρθηκαν στις συνέπειες μη εφαρμογής των προνοιών του Κανονισμού 9 της Εγκυκλίου αρ. 491, όπως διατυπώθηκαν στην υπόθεση **Καρπασίτης ν. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1986) 3 Α.Α.Δ. 1617 και υποστήριξαν τη θέση πως η μη έγκυρη προσυπογραφή των εκθέσεων τις εμποδίζει από του να πληρούν τις προϋποθέσεις για να θεωρούνται εμπιστευτικές εκθέσεις και η ακυρότητά τους συμπαράσχει την τελική πράξη της προαγωγής σε ακυρότητα.

5
10

Καταλήγοντας, ανέφεραν πως η διόρθωση της αρχικής παρατυπίας, με το να θεωρησει η Ε.Δ.Υ. πως δεν υπήρχε καθόλου η γνώμη του Προσυπογράφοντος Λειτουργού, που είναι ουσιώδης σε μια εμπιστευτική έκθεση, δημιουργεί νέα παρατυπία.

15

Εκτός από την υπόθεση **Καρπασίτη** (ανωτέρω), οι δικηγόροι του αιτητή αναφέρθηκαν στις υποθέσεις **Σάββα και Άλλοι ν. Δημοκρατίας** (1988) 3 Α.Α.Δ. 160, **Αγρότης ν. Αρχής Ηλεκτρισμού** (1981) 3 Α.Α.Δ. 503, στη σελ. 513.

20

Το θέμα των εμπιστευτικών εκθέσεων από πλευράς κατάρτισης και περιεχομένου τους, απασχόλησε το Ανώτατο Δικαστήριο σε πολλές περιπτώσεις.

25

Στην υπόθεση **Σεγκιζίδη ν. Της Δημοκρατίας** (1988) 3 Α.Α.Δ. 2136, στη σελ. 2151, ο Πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου κ. Λοΐζου παρατηρεί τα ακόλουθα:

“In the light of the above authorities it must be concluded that the 1979 Circular lays down rules of procedure which must generally be followed when preparing confidential reports.

30

Failure to observe such rules inevitably renders any report thus compiled irregular, but at the same time we feel that to hold that such irregularity should at all times be considered as leading to the annulment of any decision taken, irrespective of whether it did materially affect such decision, would be going too far. No doubt such irregularity amounts to an illegality in the broad sense of the term, that is of being a violation of a procedural legal provision and this is how we understand **Argyrides** case (supra). But being a violation of procedure it has to be shown that it materially

35

40

affected the decision reached. As regards the conclusion reached in *Argyrides* case (supra) respecting Article 28(1) we are of the view that it cannot be extricated from the facts of that case.

5 Without doubt one must treat very cautiously when considering such reports in order to avoid even the slightest possibility of abuse by those entrusted with the duty of compiling confidential reports. We believe that one must always look first at the circumstances of the case in hand in order to ascertain the
10 extend of the irregularity and the effect such report had on the sub judice decision”.

15 Στην υπόθεση αυτή ο εφεσεύωντας ισχυρίστηκε ότι η εμπιστευτική έκθεσή του για το έτος 1984, η οποία είχε ληφθεί υπόψη από την καθ’ ης η αίτηση Επιτροπή κατά τη λήψη της επίδικης απόφασης, είχε τροποποιηθεί δυσμενώς για τον εφεσεύοντα από τον Προσυπογράφοντα Λειτουργό, σε αντίθεση με τις πρόνοιες της παραγράφου 9 της Εγκυκλίου. Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου δέχτηκε την έφεση και ακύρωσε την επίδικη από-
20 φραση καταλήγοντας στο εξής συμπέρασμα στη σελ. 2153:

25 “As already stated above we are not compelled by the decision of *Argyrides* (supra) to set aside every decision of the Public Service Commission where a confidential report was improperly prepared, nevertheless, an Administrative Court must always examine whether a failure to comply with any such formality is of such importance as to have affected the outcome of the decision. Having done so in the present case, since we cannot exclude the likelihood that such alterations
30 may have materially affected the sub judice decision, we feel that in the circumstances it must be annulled. The test in such cases is for the Administrative Court to consider whether the omission of wrong compliance was of such importance that could affect the contents of the administrative act or decision.”

35 Την ίδια θέση πάνω στο θέμα των εμπιστευτικών εκθέσεων υιοθέτησε η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Louca Yiannoulla v. Michalaki Savva and Others and The Public Service Commission and Others* (1989) 3 C.L.R. 672. Στην υπόθεση αυτή, όπου η Ε.Δ.Υ. δεν έλαβε υπόψη μέρος
40 των εμπιστευτικών εκθέσεων, το οποίο αφορούσε την προσυπογραφή νεοδιορισθέντος Διευθυντή Τμήματος, το Δικαστήριο

Η σημασία της “έκδηλης υπεροχής” έχει αναλυθεί από τον αδελφό Δικαστή κ. Πική στην υπόθεση **Χ’Σάββα ν. Της Δημοκρατίας** (1982) 3 Α.Α.Δ. 76 και στη σελ. 78 είπε τα ακόλουθα:

5

“As the expression ‘striking superiority’ suggests, a party’s superiority, to validate and allegation of this kind, must be self-evident and apparent from a perusal of the files of the candidates superiority must be of such a nature as to emerge on any view of the combined effect of the merits, qualifications and seniority of the parties competing for promotion; in other words, it must emerge as an unquestionable fact; so telling, as to strike one at first sight.”

10

Η ανάλυση αυτή έχει υιοθετηθεί στην απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Χ’Ιωάννου ν. Δημοκρατίας** (ανωτέρω) στη σελ. 1046.

15

Καθοδηγούμενος από την πιο πάνω αναφερόμενη νομολογία, κατάληξα στο συμπέρασμα πως ο αιτητής στην παρούσα προσφυγή απέτυχε να αποδείξει ότι υπερείχε καταφανώς του ενδιαφερόμενου μέρους. Τουναντίον, το ενδιαφερόμενο μέρος υπερείχε στην αξία λόγω των καλύτερων εμπιστευτικών εκθέσεων και της σύστασης του Προϊσταμένου του και σύμφωνα με τη νομολογία, η εντεκάμηνη αρχαιότητά του ορθά δεν θεωρήθηκε αρκετή για να κλίνει την πλάστιγγα προς όφελός του. Επομένως η επίδικη απόφαση της Ε.Δ.Υ. ήταν λογικά εφικτή και εξάσκησε ορθά τη διακριτική της ευχέρεια επιλέγοντας τον καταλληλότερο υποψήφιο.

20

25

30

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή απορρίπτεται και επικυρώνεται η επίδικη απόφαση. Δεν επιδικάζονται έξοδα.

*Η προσφυγή απορρίπτεται
χωρίς έξοδα.*

35